

[Henry Christensen.]

somhederne og alle andre i samfundet. Jeg tror, at den eneste vej, der er herud af, hvis vi ikke skal sidde og spille kort med hinanden om disse ting, er, at vi under kommende forhandlinger må nå frem til en vurdering af, hvordan væksten i statsudgifterne står i forhold til de krav, vi stiller til alle andre, og hvis vi ved en nøgtern vurdering kommer til det resultat, at det nok ikke lader sig gøre at give statsudgiftsstigningen en så voldsom prioritet, så må vi prøve på at nå frem til at anlægge en mere begrænset ramme. Når man så langt, tror jeg det må være et fælles ansvar for dem, der vil føre en politik af dette indhold, at gennemføre disse besparelser, således at man ikke bagefter skal kunne sige: javel, det var dig, der ikke ville have den udgift, og det var dig, der ikke ville have den. Det er jo ikke sådan, det ligger. Det må og skal vurderes ud fra et andet synspunkt her.

Jeg må også gøre den bemærkning til den højtærede finansminister om hans indsats for at begrænse udgiftsstigningen, at vi jo har fået at vide, at vi i ændringsforslagene til finansloven kan regne med en nettoforøgelse af udgifterne på 200 mill. kr., og da man altså heri har inkluderet også de indtægtsstigninger, man fra regeringshold regner med, så er det altså vel en rent faktisk udgiftsstigning på små 300 mill. kr., der ligger i disse ændringsforslag. Ellers kan jeg ikke forstå meningen med nettoforøgelsen, men det kan vi i hvert fald få opklaret.

Jeg mener videre at have fundet ud af, at vi bliver stillet over for ikke mindre end 1.500 ændringsforslag til finanslovsforslaget i år, skønt den højtærede finansminister, da han kom med sit forslag, sagde til os, at det var i særlig grad et ærligt forslag i den forstand, at man havde sørget for langt bedre end sædvanligt at samle op, hvad der var af forventede udgiftsposter og udgiftsstigninger i det nye år, sådan at man kunne regne med, at vi ikke blev stillet over for ændringer af det samme voldsomme omfang undervejs under finanslovsforslagets behandling, som vi har mødt gennem de senere år. Sidste år satte man rekord på dette område; da kom man med 900 ændringsforslag, og det samlede finansudvalg med dets formand i spidsen, det ærede medlem hr. Carl Peter-

sen, var med til at rette en meget stærk kritik imod antallet af ændringsforslag til finanslovsforslaget. Den højtærede finansminister sætter altså her en ganske bemærkelsesværdig og eksklusiv rekord, der ikke står i sammenhæng med tingene, og jeg kan da være enig med det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, når han talte så smukt om sammenhæng, at her er et område, hvor det kniber med den sammenhæng, som vi måske i fællesskab kunne efterlyse.

Det tredje, jeg vil nævne i denne forbindelse, bliver spørgsmålet om udgiftskontrol. Jeg ser, at det har man ingen som helst bemærkninger haft at gøre til i den højtærede statsministers eller den højtærede finansministers oplæg her i folketinget. Vi har i indeværende år som bekendt haft en udgiftsramme, vi var enedes om. Den er, så vidt jeg fremdeles kan bedømme det, loyalt blevet overholdt af regeringen, først og fremmest naturligvis gennem finansministerens indsats. Jeg har også forstået, at finansministeren har fundet, at det var besværligt, men mon det nu ikke havde været meget besværligere at holde igen i samme omfang over for udgifterne, hvis man ikke havde haft en sådan ramme? Mon det så ikke havde været så besværligt, at den højtærede finansminister rent faktisk ikke havde holdt så stærkt igen, som tilfældet er blevet? Det må jo betyde, at rammen har haft en ganske afgørende betydning og dermed bidraget til, at vi dog ikke har fået en yderligere købekraftudpumpning.

Jeg vil derfor gå ud fra, at regeringen, at den højtærede statsminister og den højtærede finansminister vil være indforstået med, at vi som et led i det kommende udvalgsarbejde også denne gang må nå frem til en tilsvarende forsvarlig udgiftsaftale som sidste år. Skulle det mod forventning vise sig, at finansministeren og statsministeren er uvillige til noget sådant, så vil vi hos os — jeg tror man i befolkningen vil tage det på samme måde — kun kunne tage det som udtryk for, at man ikke er sindet på regeringshold at vise den samme effektivitet i henseende til at holde udgifterne inden for den fastlagte og oven i købet efter regeringens eget oplæg meget vide ramme.

Jeg har hermed nævnt 3 af de forhold, der må indgå i den finanspolitiske overvejelse, og som vi under det kommende